

БАЛКАНСКО ЧЕДО

VIII

Дѣдо Ангелъ разказва

Дѣдо Ангелъ дълбоко въздъхна и замълча. Азъ крачехъ край него съ наведена глава. Другаритѣ вървѣха напредъ, весело приказваха и се смѣха. Следъ малко дѣдо Ангелъ продължи:

Цѣлата нощъ скитахъ като замаянъ. Скитахъ изъ гората надъ селото и следния день. Не се върнахъ нито за обѣдъ, нито за вечеря. Че до ядене ли ми бѣше тогава! . . .

Привечерь зачахъ скритъ край кладенеца. Извървѣха се всички моми и ергени тамъ. Най-после ето я, иде и Станка. Зарадвахъ се . . . Пристѣпихъ плахо при нея, съ сълзи на очи . . . Щомъ ме зърна, тя побѣгна. Стигнахъ я и я хванахъ за ржка. Треперѣхъ като листъ . . .

— Защо бѣгашъ отъ мене, Станке? — Мълчи.

— Защо ме изпжждате, Станке? — Пакъ мълчи.

— Не ти ли е жалъ за мене, Станке?

А тя ми отвърна:

— Пусни ме да си ходя, що си ме хваналъ?!

— Станке, не ме ли обичашъ вече? — Мълчи.

— Хайде, Станке, хайде смили се надъ мене! Ако не искашъ да останемъ въ селото, да бѣгаме отъ тукъ, ще работя два пѣти повече и двамата ще храня.

— Кжде, сирако, кжде да бѣгаме, кжде ще ме водишъ ти? Въ балкана ли? Де имашъ ти домъ? . . . Свои? . . .

Смаяхъ се и я пуснахъ. Тя побѣгна. Достигнахъ я, хванахъ я пакъ за ржка и се замолихъ:

— Станке, смили се надъ мене! Петъ години като сестра те знаехъ, какъ да те забравя сега?

А тя се дърпа и повтаря:

— Пусни ме! . . . Пусни ме, де!